

EL DIA

De Josep Soler

- Avui serà un gran dia! I el cafè està genial! Gràcies Joan.
- Això sembla, perquè feia temps que no et sentia cantar a la dutxa.
- S'hi estava tan bé! Des de que vam comprar aquest sabó amb olor de coco és la primera vegada que el flairo de veritat.
- Fa olor de coco? A veure. Ostres sí! Mmmm ets un coco amb potes! Ens veiem al vespre. T'estimo.
- Ha ha ha. Jo també amor, que vagi molt bé la feina! Qui truca ara? Ui, la Maria! Hola nena! (...) Sí (...) Tot a punt. Em fa molta il·lusió! (...) Sí, hi vaig amb la tieta (...) No, no, ella portarà el cotxe i des d'allà jo vindré fins a casa amb ambulància (...) Escolta Maria, ara que hi penso, moltes gràcies per deixar-nos l'habitació (...) Ja sé que tu no la fas servir però per mi és molt important que ho hakis fet. No hi havia gaire espai al pis i així ha sigut més fàcil (...) Ja sé que per a tu no és cap esforç, que estaràs els propers quatre anys a Edimburg estudiant, però és que sense tu no ho hauria aconseguit (...) No exagero ni em poso dramàtica, però si vols m'hi poso, eh? (...) Tu disfruta d'Escòcia i no pateixis per nosaltres! (...) Ja saps com és en Jordi (...) M'ha dit que vindria a fer un cafè abans d'entrar a treballar però encara no ha arribat (...) Ja sé que entra a les nou, però sempre va tard (...) Després no tindrà ni temps d'esmorzar i anirà de cul com, bueno com és ell (...) I tu què, nerviosa per l'inici de curs? (...) Ja m'ho penso (...) Sou tan diferents amb el teu germà (...) Mira! Ara truquen a la porta! Serà ell! (...) Un petonarro Maria! Parlem al vespre i t'explico com ha anat.
- Hola mama!
- Passa Jordi, endavant que tens poc temps, no?
- No et pensis, si arribo una mica tard no passa res.
- Home, no passa res! Fa només tres setmanes que ets a l'oficina i no pots arribar tard! Que et fotran fora!
- Què va mama! Allà tothom fa el que vol, això de les caixes ja no és el que era, ha ha ha.
- El vols amb llet, no? De civada no en tinc, serà d'arròs.
- De vaca va bé.
- Ja tornes a menjar de tot? Sí que et duren poc les manies!
- Depèn de la xicoteta, ja ho saps.
- Ja no surts amb l'Anna? Has fet el rècord aquest cop.
- Puc veure com ha quedat l'habitació?
- I tant! Té el cafè. Acompanya'm.
- Ostres que ample que ha quedat. I el llit articulat és modern, mola i tot! També hi han posat l'oxigen ja! Ha quedat genial, m'agrada! Segur que la iaia hi estarà molt bé. Què passa mare? No ploris, vine que et faré una de les meves abraçades màgiques. Així, ben fort! Mmmm. Saps una cosa, mama? Ets la millor del món. Deixar la feina i tot per cuidar la iaia, poca gent fa aquest sacrifici.

- Per mi no és cap sacrifici. I ho saps. La iaia es mereix morir a casa, amb la família al costat. Tots sabem que a l'hospital la cuiden molt bé però preferim que estigui aquí, amb nosaltres. El teu pare està també ben convençut i l'equip mèdic a domicili és fabulós, el vam conèixer dimarts.
- Uí el pare... La iaia és com si fos la seva mare. Quan ho explico als amics no s'ho creuen.
- El teu pare és una joia. Ostres, el telèfon! Deu ser la tieta que em ve a buscar. Alícia? Sí (...) Ara baixo (...) Hi ha en Jordi, vols pujar? (...) Ja (...) Anem una mica tard (...) Ho sé (...) Agafo la bossa i vinc! Fins ara! (...) Nen me'n vaig. Passaràs a la tarda?
- Sí mama. Vinc quan plegui.
- (...)
- Alícia, hola! Estic ben nerviosa per veure com estarà la mama.
- Entra Gemma, anem! Es posarà tan contenta...
- Creus que fem bé, no?
- I tant. Entre tots ho farem tot. Ens va cuidar molt bé a totes tres. Si no fos per ella no vull ni imaginar com seríem. Era tan jove quan va morir el papa i després, cuidar la Rosa tant de temps fins que... Va ser molt dur. Crec que li devem, no? No ploris dona, que anirà molt bé! Ara quan arribem a l'hospital et deixaré a l'entrada i t'espero a casa vostra? Ja tinc la clau que em vas deixar.
- Gràcies Alícia! Sense tu no podria fer-ho.
- Som un equip, no?